

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja óe
Swójbný statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosó ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosó da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ói khmana
Ziwnosó je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw óe. F.

Šserbske njedžělske łopjeno.

Wudawa šo kóždnu šobotu w Esmlerjez knihicizšeczeńi w Budysčajnje a płaczi šchwórtlětnje 1,50 hr. s portom.

14. njedžela do šwj. Trojizy.

Łuk. 17, 11—19.

To je wulzy šwjěłelaze, ale tež jara šrudžaze šceńenje; šwjěłelaze, dokełž nam polaže, kaš Bóh tym pomha, kotřiz šo w nush t njemu wolaju, šrudžaze, dokełž naš poručezi, šo wot džěłacžoch, kotřiz Božu pomoz šhoniču, lědna jedyn šo jemu džakuje. Najrjeńšchi wofomik w našchim šceńenju je wěšče tamón, jako tón Samaritški, wjěšoku džakownosć we woblicžu, na šwojimaj łolenomaj leži, a pšched nim steji tón wulki pomoznik w nush, šo šradujo na tutej dušchi kotruž je jemu jeho Wótž dał, — ale njewidžijš ty mróczalku, kotraž jemu pšches čžolo čžehnje, njěpšchijš ty jeho bolostne prašćenje: Šdže pak šu čži džewjeczó? Dyrbi tón Šnješ tež na naš tak škoržicž?

Duž njepomń, šwojemu Bohu šo džakowacž.

1. Tež my šmy wot Božeho šmiljenja žiwi.
2. Našch njedžat jeho hluboko šrudži.
3. Džakowne wutroby jeho žohnowanje pšchemodža.

1. Tež my šmy wot Božeho šmiljenja žiwi. Našchemu Šbóžnikaj, pošledni křóč do Jerusalema horje pučžowazemu, džěłacžo wužadni napschecžiwu šupja, jeho wo šmiljenje a wuštrowjenje prošho. Wužad běšche žalofne čžerpjenje, kotřez wšchitke štrowe žiwjenje w čžěle škash a tajkich njěšbožownych wěštej šmjercži napschecžiwu wjedžěšche. Šdžež šo wužadny pokasa, tam ludžo, šo natřanja božo, čžěłachu. Tón Šnješ je tež tutej šhorosći napschecžiwu s lětarjom. Šunjež běšche tamnych pošnacže šłabe, wón jim tola pomha, niz na měšče, ale po něčim. Wjes tym, šo woni, jeho pšchitani pošluchni, džěchu, měšchitani šo pokasacž, buchu čžijezi.

Podobnje šmy tež my Šnješowe šmiljenje šhoniłi — ach kaš husto! Někotry křóč šo nam šdasche, šo šmy na kónžu; dha šo nam škash pšches njewidomnu ruku wotewriču a my móžachmy dale hieč. Pšchi hlubinje my šhodžachmy, jenož jena křóčel hiščeže a my ležachmy deštach; dha je wón naš džeržal a pšched padnjenjom wobarnowal. Na šhoroložu ležachmy a wón je naš šažo wuštrowil. Šacž do šchije nam woda džěšche, dha je wón žolmy roedžěłil. W kelko nush je tola twój hnadny Bóh nad tobu šschidla wuštrestřel. A runje w tutym šuchim čžahu nam běšche, jako by nam njebjó šamnjene bylo a Bóh na naš šapomnil, a tola wón wot naš šdaleny njeje, w nim šmy my žiwi, hibamy šo a šmy, a kóždny kus šłěba dostanemy s jeho ruki.

A našche najhóršche hubjeńštwo je hrěch; to je tež wužad, kotřez niz jenož čžělo, ale tež dušchu škash a ma wušebitu natřłowazu móž a džěli naš, hdyž tež niz wot čžłowjekow, pšchetož woni šu wšchitzy šhřěšchili, dha tola wot teho šwjateho Boha, pšched kotřimž hrěšchik žaneho měštna nima, a hdyž wón šwoju móž šjewi, tam wón najrjeńšche bydlo do hěty hubjeńštwo pšchemobrocži. Ale runje tutu šhorosć je našch Šbóžnik na šo wšal a ju horje donješł na drjewo pošlecža a hdyž šo my t njemu wolamy: „Šnježe Jesu, ty šyno Dabitowy, šmil šo nad nami“, tam wón nam wotmolwi: „Ja šahubju tvoje pšchestupjenje jako mróčel a tvoje hrěchi jako mřhu. Wobrocž šo ke mni, pšchetož ja wumozu čže.“ Š, šo bychmy my tak šwolnitwe, kaš čže wón nam dawacž, s jeho pošnosče brali hnadu ša hnadu, šmilenje ša šmiljenje, wodacže ša wodacže. A šchto wón ša tajku šwoju pomoz wot naš žněje? Šusto njedžat, čžorny njedžat.

2. A runje tón jeho hluboko srudži. Džefacž thorych bšche bolofnej šnjereži wutorhnyjnych, woni bčhu žiwjenju a šwojim šwojbam sažo dacži a jenož jedyn s nich šo wróczi a woprue Bohu džat. Šdže bčhu cži drušy? Bšche lohka myšl, bšche hordojč, bšche žadanje po šwětnych wješlach, ščtož jim najprěnschu pšchikšnosć šapomnicž da? Šdžeha paž šu cži džewjecžo?

Tež do našchich wožadom tuta šnjefowa ščoržba šlincži. Njedžak je šwěta mšda, praji snate pšchikšowo. A ščto by jemu prawo dacž njedyrbał? Džecži, kotrymž štaj starškej wščitko woprowalej, šu njedžakowne. Šhudži, kotrymž šmy dobrotu wopofašali, šwojim dobročelam s pučža džej, šo šo jim džakowacž njetrjebali. Ale tón, kotryž je najwjazy lubošče roššywal a najwjazy njedžaka žněje, je tola naš Boh. W nryš drje ludžo štorža a štyšniwi wo njebješte wrota klapaja, ale hdyž je šo štrach pominył, dha Bohu šhribjet wobrocža, jako by šo ničo njestało. Tež my na wščitke Bože poštrowjenja špominamy, na kotrychž je našče žiwjenje tač bohate, — tač manš šebje šanšch wobštoržowacž, šo je našča wutroba tač šhuda na džaku. Šušto na naškej šlej woli njeleži, šo šmy tač njedžakowni, ale na naškej šapomniwošči. Ale tuta šapomniwošć njeje brach našeho pomjatka, wjele bóle naščeje wutroby. Ščtož my lubujemy, na cžimž našča wutroba wižy, ščtož je nam drohe a wažne, my tač lohžy nješapomnimy. Jenož to, ščtož je nam nješpodobne, ščtož naž šymnych wostaji, ša cžož šo my nješajimujemy, to w našchim dopomnjecžu do šady štupi.

Tač je našch njedžak pšhecžiwu Bohu šnamjo našeho wopacžneho šmyšljenja, dopofašmo ša to, šo wón nam tola našče jene a wšcho njeje, niz našče dowěrjenje a našča škala, ale, hdyž wšhoko pšchidžje, jenož š temu dobre došč, šo by nam we wuškoščach pomhał a s nryš naž wumohl. Dha wukimy tola wot džakneho Samaritškeho w našchim šezanju, wo kotrymž šo pišče: jedyn pač, jako widžesče, šo wuštrawjeny bč, wróczi šo a šhwalješche Boha s wulkim šhlošom. Šso wrócžicž, to je najlěpšchi džak, šo s žyšej wutrobu š temu šnjefej wobrocžicž, najrjeišča šhwalba Boža.

Wěšo Boh našeho džaka njetrjeba. Wón njeje kražnišchi, hdyž my jow delkach šanjemy: „Šhwal teho šnjefa, moja dušča, a nješapomi: jeho dobrotu“ ale ty mašch něščto wot teho, hdyž šo Bohu džakujesč; wón je šwoju wutrobu pšhecžiwu tebi wottantaj; ty s džakom šwoju wutrobu jemu wotewrišch. Teho dla naž tež šwjate pišmo tač hušto š džakej napomina. „Džakujesče šo temu šnjefej, pšchetož wón je dobročiwny, a jeho dobrotu traje wěčnje.“ „To je kražna wěž, temu šnjefej šo džakowacž a šhwalbu špěwacž twojemu mjenu, ty najwšchšchi.“ „Budžesče džakowni we wšchitkich wěžach, pšchetož to je Boža wola w Šhrhštuku šesuku na waž.“ Tež našch mašch katechismus w kóždej hawpšchtuzy na tutón našch Bohu winojty džak pošašuje. W druhej kašni reča; ale šo temu šamemu we wšchej nryš wofali, modlili, šhwalili a šo jemu džakowali. A prašchamyli šo, ša cžo šo džakowacž mamš, dha nam přeni-artikel wotmolwi: Ša to wšchitko ja šo jemu džakowacž a jeho šhwalicž winojty šhm. W šwjatym Wóteženášchu naž ščtwórta proštwu napomina, šo bychmy my s džakowanjom šwoj wšchědny šhlěb š šebi brali a w šakramenče woltarja tón pšched nami šteji, kotryž w nožy jako wón bu pšcheradženy, tón šhlěb wša a džakowasche šo. W ščtwórtej hawpšchtuzy šo wšchak šłowo „džak“ a „džakowanje“ njenamaka, a tola w njej najlěpšchi džak šteji, kotryž ma šo wšchědnje štač, mjenujzy, šo dyrbi šo šary šadam w naž pšches wšchědne roščacže a pošutu pošepicž a wumrjecž se wšchěmi hřechami a šlymi lošchtami a wšchědnje sažo won

pšchicž a štanbčž nowy cžlowječ, kiž by w prawdošči a cžistošči pšched Bohom wěčnje živy byl.

Duž džakujmy šo našchemu šnjefej w dobrych a šlych dnjach, w cžadžach, hdyž šmy jemu šwětni, pšchetož wón nam pomha, šo pšči nim wostanjeny, a sažo w cžadžach, hdyž šmy jeho wopušchčžili, pšchetož wón nami hřechi wodaša a naškej nošy sažo na pučž měra wróczi, šo by wón na naž s podobnej šrudobu hladacž njetrjebał, kaž na tamnych džewjecžoch, wjele bóle jeho žohnowanje s nami bylo.

3. Džakowne wutroby jeho žohnowanje pšchewodža.

Ale tač? njebčhu wšchitzy štrawi? Ščto dha je tón džakowny wjazy doštal? Š njemu je tón šnjef prajił: „Štañ a dži, twoja wěra je cže wuštrawila.“ Jemu je šo pomoz doštala, kotruž cži drušy nješonichu. Wostachu woni tež štrawi, tón džakny Samaritški došta š cželnej dobroče hšchče duchownu. Njemožemy šebi my myšlicž, šo je wón šwjatny na šwojeho dobročela ša nim šchol a šo jeho wučžobnik ščinił? Šwonkowmu pomoz tón šnjef, kotryž modlitwy wušlyšchi, tač derje njedžakownym kaž džakownym modlerjam špožči, daša wón tola wšchědny šhlěb tež bjes naščeje proštwy wšchitkim šlym ludžom. Ale šluži tajka šwonkowna pomoz tež pšchego š wopravdžitemu šbožu? Štač dha, hdyž něščto to, ščtož je šebi wušprošyl, s lošchtami šwěta pšhecžini abo se šwojej sažo dobytej štrawosčju šo do šwětneho wješela šanuri? Wěrne, wopravdžite šubla nješku te cželne, ale te duchowne. Še pač šo jenož džakownym dušcham darja. Ščtož šo Bohu ša jeho dary džakuje, temu wón wjetšche dary špožči. Ščtož jeho ša cželne wumoženje šhwalil, temu wón tež dušchu wumóže. Duž nješapomi, šwojemu Bohu šo džakowacž. Šo je tón pučž, šo tebi tón šnjef pošaje šwoje šbože. Šamjen.

Je šchescžanštwu ta jena wěrna wučžba?

Tutu pošedženje na želešny je šajimaze. Tač je to dałoko a ščerošo. Pšchi wšchěm druhim šo ludžo ščerje hladaju a šo roščudženja wšdaju, hdyž wo wěžy ničo njerofymja. Wochjedža na pšch. pšchi roščěžowanju wo někašej mašchinje abo někašim nowym wunamašanju pošajacž, šo ničo njerofymja, duž mjelcža. Ale pšchi nabožnych prašchenjach, to je něščto druhe, tu rečža šobu a rečža cžim wóššicho, cžim mjenje wo tym šrošymja. Šo plačži tež pšchede wšchěm wo našchim prašchenju: „Šotra nabožina je ta wěrna?“ Šo džerža wulle a došhe rečže a — rošymja runje tač mašo wo šchescžanštwu, wo mohamedanišnje a buddhišnje (kotrehož šakožer šonfuzius reča, niz, kaž tydženja tu šteješche šonfuzius), kaž, džemy ras s prašidom prašicž, kaž mohł wo mušizy. Šu dyrbi šo pošchitkownje wot kóždeho žadacž „Budž šam wobhladnivy se šwojej rečžu!“ a „Wobhladaj šebi pšhecžiwonika, hacž jenož wulku hubu abo hacž wěž šnaje a wobtnježa!“

Je šchescžanštwu něč ta jena wěrna nabožina? Šu dyrbišch pšchede wšchěm prašicž: „Jenož, ščtož je mušikalny, móže prašicž, hacž je špěw rjany abo niz.“ Šonmuž je mušika jenož njeluby wrješot a ropc. Še wušchomaj, teho njebudžesč pošchycž, šo by roščudžil, hacž je špěw rjany abo niz. Štač pač je to na nabožnym pošu? Šu wušnaje něčton: „Ša do ničo njewěrju. Šnabožina je hšupošč!“ Jemu pošchajuje pošajškim wšcho šnutščne šrošymjenje ša to a tola wón šebi šwěri a šudži wo nabožinje jene šanicžaze šudženje wo šchescžanštwu kaž wo druhimi nabožinami. Móžesč šo druhdy dołho s tajkimi cžlowjekami dorěčowacž, je pač to poš prawom žhle mjes šmyšla. Šrošymišch tole šnadž lěpje, hdyž něščto druhe pšchirunamy: Pšchede mnu leži pošjera, je žolta, pšchi mni šedži

šlep a praji, so je četrwjena a wostanje pschi tym. Šhto pomha czi to, so so s nim wadžisch? Je czi do žyła móžno, so šlepemu dopokažesch, so je to wopravdže žolta barba? Nima tola do žyła žaneho sapschijecza sa to, šhto je žolte abo četrwjene abo módre. S tutym pschirunanjom mēnju tole: W rosmolwoje mjes jenotliwymy kaž w šjawnych rosmolwach dyrbimy skóncznye k temu dóncz, so wo nabožnych wězach jenož ludžo rěcza, kotřiz maja nabožne sacžuce a nabožne snutskne nashonjenje. Pschi tutym žylym praschenju wo to dže, hacž šy snutsknje šhto wo tym nashonil abo hacž niz. Jeliso to nejšy, kať mohł a šněł ty to potom se šudnikom bęcž?

Kať ma šo to nětk s šchescžanstwom a s tymi druhimi nabožinami? Jednasche šo to tu nětkle wo stejnisčezo k nabožinje do žyła, nětk wo to, kotra nabožina je ta jenicžy wěrna. Njemóžemy tu wšchěrnje a dokladnje wo tym jednacž, by to psche wjele czaža a ruma žadało. Tola, šhtož nam s teho wscheho šywa, to čzemy wuprajicž. Šhtóž by šo čzyl dokladnišcho wobhonicž, wsmi šebi pschihódmu knihu, na psch. „Buddha, Mohammed, Šhrystus“ wot Šranki. (Šotracžowanje.)

Njedžela, to je tón džen, kotřiz tón Anješ cžinil je.

Šlób: Jesuša ja njepušcžju.
Bóšste šwětlo roššwěcž nje.
Ma njedželstun nowym ranju,
Šnady šlónzo šhadžaze,
Šesšhaděj mi k žohnowanju,
So mam wješeku njedželu,
W šwjatym duchu šwjecženu.

Šórko wscheje šlódtošcže,
Wuliwaj šo do hórtošcžow
Woššew ert a wutrobje,
Šchinješ wjele polóžnosčow
Šsłowo pschipowjedane,
Šchinješ plodny štokrócžne.

Wopor šhudy horje wsmi,
Niž čze ert mój tebi pschinješcž,
Ach pój ke mni, pomhaj mi,
Šnadu ja mnje šobu pschinješ,
Mudrosč, šwětlo do mnje plódž,
S hrěchow mozy wušwobodž.

Daj mi dženš a kóždy czaš,
Šswjaty, šwjaty šy ty, špěwacž!
Čzyl na jehnjećowny křaš,
Mje a mojich dohotowacž,
Božo daj mi hižo tu
Woptacž šbóžnosč njebjestu.

Paradis twar wutrobi,
Wotpocž we mni, ja we tebi,
Šjeb mi Anježe we šlowje
Tvoju wolu, njech šo šwěcži
Nutrnosč mojeje,
Šswěcžka s twojej žiwnosčje.

Džen tón šwjaty njedželstki,
Šswjecžny k čžescži naschej hlony!
K Božej wulkej krašnosčzi,
Twarmy tempel rjany, nowy;
Wěru, lubosč, džal wšchu čžescž,
Šhwalbu Bohu čzemy njescž!

Ty šy wjaz' hacž Šalomon,
Mudrosč twoju daj mi widžicž,
Wšchudžom ewangelion
Tvojem' šwětku daj šo šwěcžicž,
Hacž tam w njeby šwěcži mi
Šslónzo wěcžne w krašnosčzi!

K krašnosčzi naš twojej wjedž,
Čzin naš wšchitich twoje džecži,
Tvoj duch čželo, dušhu šwjecž,
Wšchitko, Božo k twojej čžescži.
Mjeno twoje čžescžene,
Budž do wscheje wěcžnosčje!

Šchindž do mojej wutrobny,
Šswěrnny, drohi Wumóžniko,
Wostaň se mnu wšchitke dny,
Tebi porucžju ja wšchitko,
Ty šy moja nadžija,
Moja mój a šhowanka!

Anježe, ja cze njepušcžju,
Šhiba so mje požohnujesch,
Tebi šo ja dowěrju,
Ty mje psched šlym wobarnujesch,
Tu na tebje twarju wšcho,
Čzin mje wěcžnje šbóžneho.

Šchindž k nam twoje kralestwo,
Tvoja wola staň šo wšchudžom,
Žohnuj twoje šchescžanstwo,
Pomhaj mi a wšchitkim ludžom,
Tam, hdžez wěcžnje bydlisch Ty,
Tam Čze wěcžnje šhwalimy.

Anježe Ty šy dostojny,
So cze šhwala wšchitke ludy!
Štwar ty čžiste wutrobny,
Wupomhaj nam se wschej nusy.
K tebi mamy nadžiju,
Daj nam šbóžnosč njebjestu.

J. W.

Wěžny knesl na Michalskej žyřtwi w Budyšchinje.

Štawy Michalskeje wofady w Budyšchinje a tež hewal lubi Šserbja w dalškej wokolnje wěcže rad šhonia, šhto stare pišma pomjedaja, kotřez šo w kneslu Michalskeje žyřtwinskeje wěže šhowaju. Nětk w pražniku je 76 lětny wěžukryjeť Winter se Šchěrachowa se šwojim šynom wěžny wjerch s nowym blašom křyl a pschi tym knesl abo kulu, šhorhoj a hwěšdu dele wšal, so by je s nowym šlotom počahnył. Džen 2. žnježza je tele džele šašo horje štajil. Šhorhoj nješe lětomu licžbu 1685. Wona je, kaž knesl a hwěšda koprowa a jara derje šđeržana. Tak tale stara wjerchowa pňcha do dalšchich czašow wostanje.

W wěcžnym kneslu šalate koprowe šudobjo (tyš) namašachu. W nim běchu 4 pišma s lěta 1685, 1746, 1856 a 1876 a stare pjenješy s tutnych lět. Pišmje s lěta 1685 a 1746 stej šo pať šnicžilej pať w archiše města Budyšchina šhowalej, ale šo w l. 1856 wotpišalej, so byšhtaj wotpišaj do wěžneho knesla pschischloj.

Wopravdžite potajnosčje nam špiš s lěta 1685 wotkry. W tutym lěcže je měšcžanošta Matej Göbel koprow wobštaral,

do kotrehož je povjeseže wo wěže a někotre pjenjesy položil. Džen 8. winowza je wón swoje mjeno podpisał. Wón powje-
da, so je wěža wot spoczatka kónčt mēla, kotryž je so w lěcže
1551 woinowhl, so bychu wobloženje s powjertchami (Brustwehr
mit Zinnen) natwarili a wěžu jeno s plonej tšechu sakryli.
Dotelž zyrtej tehdy prósdna stejesche a wjeknej, herbskej wožadže
hischče pschipočasana njebšche, njeje mēschczanska rada chzpla
wulke wudawki czinicž. Tutón wěžiny wjertch je jaknje widžecž
na snatym wobrasu s lěta 1620 wo woblēhanju mēsta. Tež po-
wjertchi (Zinnen) na nim derje pósnajesch. Dotelž pač murje
a wjelby pod twjerdym kněhom a mokrotu hacž dele do drašt-
komory czerpjachu, da rada w lěcže 1685 sažo kónčtojtly wjertch
natwaricž, „zyrkwi k wužitku a zplemu mēstu k psychi,“ „na
muri 32 kobeži, se žerdžu, kneslom, do kotrehož 3/4 Budyschsteje
mēry džechu, a khorhoj pač 36 1/2 kobeža wnhokli.“ Göbel tež na-
spomni, so šu dwě lěcže do teho, 1683 hlowny džel zyrkwoje
s zyheleni polkadli a pscheczimo deschczu a lecžazemu wohenju
kamjentne swišle natwarili. Tež sbytkny džel chzychu bórshy tak
strecž. Tšechu bēchu kschindželate byle, kaž swjetscha tehdy.

W lěcže 1746 je džen 15. praznika, „na druhim porjadnym
póstnym, pokutnym a modlěškim dnju,“ w nozy 11 hodž. „sym-
ny blyst“ wěžu wobschodzil. Ale hdyž je tšecha na wjazy měst-
nach wobšnudžena byla, dyrbimy šebi na palazy blyst myhlicž,
kotrehož woheń je so s njewjedrowym deschczom salal. Mēsch-
czanosta Jan Hendrich Otto da hnydom knesl dele bracz, w ko-
trymž nimo tshy s lěta 1685 dwě musketowej kulki a někotre
droby namafachu. Wutšelenej džeri, salatej, stej hischče we
kneshu widžecž. Wěža nowe wrjecženo dosta, a kónčt s blachom
samodžechu. Džen 2. póžnjenja 1746 mēschczanosta sažo knesl
nastaji, to rēta, wón bē pschi tutym straschnym dželu pschitomny.

Džen 11. póžnjenja 1856 je tudomny schiferkryjer Jan
Winkler knesl dele wšal. Džo 29. póžnjenja je spiš napikany,
w kotrymž nicžo wo dželu kryjerja naspomnjene njenamafach,
tež šwoje mjeno tehdyšchi mlody farar Wjazka (w poniznosceži)
njeje podpisał. Sa to pač šhonimy, so šu džen 4. hmažnika
1829 nowe swony saklinežale, wot Gruhla w Mašym Wjellowje
late. Wone 913 toleť, 11 nowych šlēbornych a 3 pj. placžachu.
Mēsto da k temu 253 tol., 9 now. šl. a 8 pj. Dobrowólnych
darow 186 tol., 12 now. šl. a 4 pj. Sto toleť bēšche Melchior
Melda Šruboczanski wotkafal. Mjes darami tamneho cžaka,
kotrež so dale nalicža, njech so jedyn tu šobu naspomni: bron-
šowy wšaty šwēcžnik w lěcže 1844 se 24 šwēcžkami wot pilneho
kemscherja darjeny (sa 250 toleť w Draždžanach dželany.)
So je tón šwēcžnik, kotryž šu 1892 s zyrkwoje won wšali a halle
1919 sažo nuts powěšli, nětko elektrifki.

Tež s lěta 1876 mamy pižmo, kotrež jene mjeno wěžutry-
jerja mjenuje, samkarškeho mišchtra G. Chr. Holtšcha we Wja-
sońzu, podpikane wot šobustawow towarškeho wubjerka (Nere-
miaška Petrascha a Lehmana) a fararja Wjazki.

Dželo wěžutryjenja w prazniku 1921 je so pschi wšchej
wulkej drohocže jara hōdnje dokonjalo a so pschi stajnej horzocže
rucže stalo. Jenicžki knadny deschczit je so do wotewrjeneje
džery schol. Arhče kónčtka šebi 99,2 quadratmetrow zynowa-
neho woržloweho blacha žadafche. Š barbjenu šu graphitnu
czornoschēru barbu brali kaž na pērowškej wěži. Poskoczenje
je Winter šam czinil. Hdyž šo barba w kōždym 15. lěcže wob-
nowja, móže tōnle kryw sto lēt dolho tracž pscheczimo wētram
a deschczam.

Michalska wožada nětko wobnowjenje woltairnišcžka a wo-
pomnjecže padnjenyh rjekow w zyrkwi pschibotuje. Duž bēšche

częsti wudawot, runje nětko 12 000 hr. sa wěžny wjertch swjesč
mēsto, schtož by šo tež hodžilo, jeno najnusnišche poredženje što-
njecž. Wšchal ma wožada hischče wjele tyžazow na twarštk
dolh s lěta 1892 wotplacžicž. E.

Zyrtej a štat.

„Wly, džecži dželaczerjow, šebi žadamy!“ Wōtše dyrbi to
wšchēm našchim pscheczimnikam kšincžecž: „Wly džecži džela-
czerjow, šebi žadamy!“

Wly, džecži kommunistow, nochzemy šo šezinicž njewólnizy
bohathch! Wly chzemy wotrocžowške dušche wutupicž a chzemy
šo šezinicž a bpcž wojowarjo! Rjecžash, sa kotrež šo nam dobre
waschnje a morala šhwalitej, my rostorhujemy, so bychmy
šwobodni a njesadžerženi šwój pucž cžahnyč mohli!

Wly šo šapowjedžimy, czitacž, wutnyč schpruchi a schtucžki,
kotrež praja: „Schtož wotrocžt je, njech wotrocžt wostanje!“
abo „Dajče kšěžorej, schtož je kšěžorowe!“ Wly šo tež šapowje-
džimy czitacž stawišny, w kotrychž šu bohacži jako dobroczeljo
šhudyh šhwaleni. Šjawnje a šprawnje prajimy wucžerjej, so
to wēno njeje. Tehodla: Prjecž se šelharšnymi stawišnami a
wotrocžowštimi schpruchami a schtucžkami.

A kaš ma šo to s rostwoczowanjom w šwēstawišnje?
Njepowjeda šo nam to tam pschczo wo wjertchach, kralach a kšē-
žorach, kotšž na cžole poddanow cžesčepolne bitwy bijachu?
Pšczo wēšo bihčcža šo to tam krajni wjertchojo, kotšž buchu
wot šnyh njepšchczelow nadpadnjeni, w šwētle prawta a šu
rjekwojo. Na drugej stronje, w tych druhich krajach šo džecžom
to šamšne barbi. . . . Chzemy my to? Nē!

Wly chzemy w hodžinach šwēstawišny wo tym šhšchecž,
kaš bēchu šwōjby dželaczerjow w šandženyh cžafach žiwe, kaš
buchu podkšoczowane a kaš pscheczimo podkšoczowarjam wojo-
wachu. Niz wo wjertchach, nē wo wjednikach, kotšž šhudyh we
wojowanju pscheczimo bohathm wjedžechu, chzemy my šhšchecž,
kaš to na psch. bē Spartatus, abo s pošlednjeho cžaka Karl
Liebknecht a Rosa Luxemburg.

Pšchede wšchēm pač šo wobaramy pscheczimo temu, so by-
wamy tež hischče kšostani, nabicži, hdyž te nam pschēdpoložene
šē a nazionalne šchczuwanje njepšchipošnatwamy a šobunjecži-
ninty.

Njepšchidgmy wjazy, so šo s pušami poddanow duch do
naš šabima.

Wucžer, kotryž s pušami dželo woczehnjena dokonja njeje
woczehnjēr sa džecži dželaczerjow ale škažer k lēpschemu knježa-
zch bohathch.“

Takle pišche „der junge Genosse“, internazionalna nowina
sa džecži dželaczerjow w šwojim němškim wudawku 15. ju-
lija 1921, wudawa ju komitee kommunistische internationale.
t. r. wubjerš šjednocženštwu kommunistow wšchēh ludow, kotre-
muž je wuwjedženje wšchēh kommunističkich nadawkow poru-
czene. Tuta nowina, kotraž je s wjele pjenjesami derje wuhō-
towana, bu pschi škladnosceži cžerwjeneho tyždenja po džekacžty-
žazach mjes džecži rosdželena.

Dyrbimy k temu hischče nēšchto pschistajicž? —

Distowanje. Š. w R. sa 15. p. Tr. — W. w R. sa 16. p. Tr.

Samolšitny redak'or: farar Wyracž w Wožacžizach.
Čžičcž a naklad: Šsmolerjez knibicžiččerija, šap. družštw
s wobmj. ruf. w Budyschnje.